

Când șeful clasei se ridică în picioare, Max își dădu seama că totul este pierdut. Terminat, încheiat, gata! Karl von Streichzapf va vorbi. Nu, de fapt, va cânta precum o pasăre!

O mai făcuse și până acum. Doar că încet, foarte, foarte încet.

– Clasa secretă... trebuie să mă duc...

Abia se auzise, fusese mai mult o șoptă, dar Maximilian Zack îl auzise:

– ...clasa secretă!

Încet, cu o mișcare foarte lentă, Max își îndreptă spatele în scaun. Karl își ridică brațele în față, până când acestea ajunseră în poziție orizontală. Degetele îi tremurau.

–Clasa secretă... trebuia să merg în clasa secretă...

Max își ținu respirația. Ce face, Karl? Va vorbi, oare? Îi va rosti numele cu voce tare în câteva secunde?

Nu, șeful clasei nu ar risca atât de mult. Cunoștea regulile. Toată lumea știa cât de aspre erau pedepsele atunci când vorbeai neîntrebat la Școala Schnittlich: o călătorie înspăimântătoare până în biroul temutului director Schnittlich, care te-ar fi pus să...

Simplul gând îl făcu pe Max să tremure.

Dar Karl stătea acolo, nemișcat. Și bolborosea. Apoi, mai încet decât se ridicase, se întoarse. Acum privea fix în direcția lui Max.

Îl apucă tremuratul. Ochii lui Karl! Goi, complet goi și fără viață...

Un strop de salivă se scurgea din colțul gurii șefului clasei. O pată groasă de grăsime se formă pe gulerul cămășii lui de un roz-palid.

–Trebuie să merg în clasa secretă...

Max privi spre tablă. Doamna Penne, profesoara lor, nu observase încă nimic. Ce noroc!

–Max, ce ne facem? Fă ceva! Numai tu îl poți opri...

Vocea Friedei lovi puternic în gândurile lui Max. Frieda era colega de bancă și vecina lui. Ea știa. Întotdeauna știa. Totul. Tocilarul prin definiție, ea era! Uneori, foarte enervantă.

Max începu să se gândească. Ce ar fi trebuit să facă pentru a-l opri pe șeful clasei? Să-l scoată pe Karl von Streichzapf din starea asta de zombi. Orbecăind pe drumul ce ducea spre deconspirarea lor.

Situația era extrem de gravă!

Doamna Penne nu trebuia să afle, în niciun caz, că fuseseră cu toții în dormitorul directorului Schnittlich! Și, cu atât mai mult, că în spatele baldachinului din camera acestuia descoperiseră o clasă secretă. Nici nu dorea să-și imagineze ce furtună s-ar fi declanșat dacă directorul ar fi aflat...

Privi în jur. Băncile erau acoperite cu stive de caiete ale colegilor săi.

În bănci, copiii moțâiau cu capul pe mese. Nimeni nu observase, nimeni nu schițase vreun gest.

Cu excepția lui Karl, care se mișca precum un somnambul, nimic nu mișca.

–Trebuie să-l trezesc cumva! șopti Max și se vârî sub scaun.

–În niciun caz! șuieră Frieda. Trezirea unui somnambul poate fi deosebit de periculoasă. Oricine știe asta! mai spuse ea, și-l trase pe Max înapoi în bancă, lovind din greșeală un teanc de caiete. Precum ceilalți, și ea umpluse deja zeci de caiete de matematică de dimineață și până acum.

Unul dintre ele îl lovi pe Felix. Somnoros, acesta se ridică speriat și clipi des.

–Prezent! E totul în regulă? mormăi el și căscă.

–Nu, nimic nu este în regulă..., șopti Frieda și-l privi pe Karl cum o luă pe culoarul dintre bănci.

–Și dacă doamna Penne află că am umblat prin coridoarele secrete din spatele biroului lui Schnittlich? spuse Max, ridicându-se în picioare.

Trebuia să intervină. Karl se ducea glonț spre catedră.

„Asta nu trebuie să se întâmple!“ își spuse Max.

–Hihihi, ce face Karl? chicoti Felix.

–Trebuie să ajung în clasa secretă...

Vocea lui Karl nu mai era doar o șoptă, ci auzea clar acum!

Max aruncă o privire scurtă spre profesoară, suficientă pentru a se convinge că aceasta era concentrată asupra sarcinii pe care o începuse cu patru ore și jumătate în urmă. Ajunsesse abia la exercițiul 458 și, de regulă, continua până la exercițiul cu numărul 500.

–Nu te bucura prea curând! Dacă greșește calculele, se oprește, spuse Frieda. Așteaptă, trebuie să notez ceva repede și să calculez... Fii cu ochii pe Karl! Ai auzit?

Frieda mângăli în grabă ultimele cincisprezece calcule, apoi își luă un caiet nou.

Max își umflă obraji. Ar fi vrut să se repeadă și să-l oprească pe Karl înainte de a da pe goarnă întregul lor secret, dar nu își mai putea permite încă un avertisment.

–Fir-ar..., se auzi Frieda. Ceva e în neregulă. Pregătește-te pentru ce e mai rău!

Profesoara se îndoi de spate, aplecându-se spre tablă.

–1 254 minus 354 este egal cu... hm... cinci minus patru și...

Doamne Penne consultă broșura cu răspunsuri.

–Aici spune că rezultatul exercițiului 458 ar trebui să fie 25...

Karl se împiedică și căzu în fața catedrei.

Max își împreună palmele ca într-o rugăciune. „Nu te întoarce, nu te întoarce!“, repetă el în gând, încercând să-i transmită asta profesoarei.

– Am greșit la calcule! anunță doamna Penne și se întoarse spre clasă cu o mișcare lentă. Din păcate, continuă aceasta, trebuie să o luăm de la capăt.

Friedei îi scăpă un geamăt și se luă cu mâinile de cap.

– Știam eu...

Max își ținu respirația. Doamna Penne nu-l văzuse încă pe Karl.

– Nu, te rog! se tângui Frieda și-și lăsă capul pe bancă.

– Putem continua chiar dacă rezultatul este greșit.

Elinore, care ocupa banca din față, privea obosită prin părul ei drept, sârmos:

– Nu-mi pasă...

Suse strigă:

– Dar am rămas fără caiete!

Și ca și cum ar fi apăsât pe un buton, șuvoaie de lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraji, căzându-i pe tricoul roz și udându-l.

Karl se ridică, apoi se scutură. Era contrariat când doamnei Penne îi căzu, în sfârșit, privirea pe el.

– Domnule von Streichzapf? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Vă pot ajuta cu ceva?

Max începu să respire. Frieda își ridică fruntea de pe bancă.

– Exercițiul 289 este greșit. Rezultatul corect este 124, nu 128, spuse Karl cu o voce metalică, de parcă ar fi vorbit un robot.

– Ce? zise Max.

– Cum a calculat atât de repede? întrebă Frieda, mijindu-și ochii. Nimeni nu calcula mai repede decât ea! Nici măcar Karl... Cel puțin nu când era treaz...

– Acum doarme sau nu? întrebă Max retoric.

– Regula numărul 339 din Regulamentul școlii prevede că, în cazul unor calcule greșite, exercițiul trebuie reluat de la început.

Doamna Penne trase aer în piept, apoi oftă:

– Regulile sunt pentru a disciplina... ă... spiritul.

Max gemu. Lucrarea diavolească a directorului Schnittlich – inventase sute și sute de reguli doar pentru

a-i chinui pe copii. Asta pentru că directorul ura copiii mai mult decât ura animalele, ori florile.

– Karl von Streichzapf! Stai! țipă doamna Penne.

Dar Karl nu se opri. În schimb, continuă să murmure:

– Trebuie să merg în clasă...

O, nu, nu, nu!

Un țiuit asurzitor străbătu întreaga clasă. Copiii tresăriră speriați. Max își vârî degetele în urechi. *Ding! Dang! Dong!*

–Test, 1-2-3! Se auzi o voce tremurândă de femeie, urmată de un cârâit strident.

Apoi vocea femeii se auzi din nou:

–Cred că funcționează!

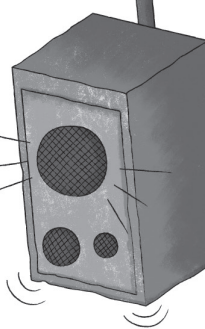
În difuzor se auzi un scârțâit, apoi vocea unui bărbat:

–Ei bine, atunci să începem odată!

Înspăimântat, Max recunoscuse vocea directorului.

Apoi se auzi o tuse și femeia din difuzor vorbi din nou:

–Dragi copii, am de făcut un anunț!

Nu știa dacă să plângă sau să râdă, însă anunțul acesta chiar pica la momentul potrivit.

– Am plăcerea să vă invit la prima inspecție a ghiozdanelor, croncăni vocea din difuzor. Era doamna Heuchle, secretara școlii. Potrivit Regulamentului școlii, continuă vocea, și în conformitate cu amendamentul 5.A.21.B – intrat în vigoare azi –, de azi înainte vor exista controale regulate ale echipamentelor elevilor.

Difuzorul cârâi iar. Copiii își acoperiseră urechile cu palmele.

– Nu-i așa că e minunat?! se auzi iar, apoi difuzorul cârâi și liniștea se așternu.

O liniște de mormânt. Nimeni din clasă nu mai vorbea, nu mai scotea nici măcar un sunet. Frica paraliza corzile vocale ale elevilor, ca o melasă grea și sufocantă. Lui Max nu-i venea să creadă cât de ghinionist era.

Încet, ca într-o filmare redată cu încetinitorul, observă cum buzele profesoarei se răsuceau într-un zâmbet subțire, răutăcios.

– Maximilian Zack, ghiozdanul dumitale, te rog!

Deschise ochii. Sau îi închise. Nici el nu mai știa. „Ce naiba e asta?!“, gândi. Parcă ar fi intrat brusc într-un film prost, în care nu avea ce să caute. „Tăiați! Tăiați!“, îi venea să urle.

Cu priviri lacome, ca ale unui animal de pradă, profesoara îl împinse pe Karl din drumul ei și se aruncă asupra ghiozdanului lui Max. Se citea fericirea pe chipul ei, i se puteau citi până și gândurile: „Da! Te-am prins! Al meu ești!“, spunea privirea doamnei Penne.

Cu degetele ei ascuțite, femeia scoase ghiozdanul de sub bancă și-l duse la nas, mirosindu-l.

– *Bleah!*

Max înghiți în sec. Ieri-seară își propusese să arunce banana mucegăită uitată în ghiozdan, dar uitase și mirosul ei se simțea puternic acum. Poate asta o va goni pe doamna Penne...

Fără să se grăbească, femeia împinse caietul lui Max într-o parte și se pregăti să răstoarne conținutul ghiozdanului pe bancă.

– O, nu, vă rog, nu! strigă Max.

Prea târziu, însă: deja o pungă de chipsuri, un teanc de cărți cu fotbaliști – colecția lui dragă – și un sandvici se rostogoliseră în fața lui.

Toate, lucruri strict interzise în Școala Schnittlich, reprezentând regulile de la 2 399 la 4 560... sau cam așa ceva.

–Lucruri interzise! strigă, triumfătoare, doamna Penne. Potrivit Regulamentului, regula 204, mesele gustoase sunt strict interzise!

Max se prăbuși pe scaun. Nu-l mai interesa Karl, chiar dacă acesta era, în continuare, în fața catedrei, cu brațele întinse. Nu se mai putea gândi la nimic, decât la el, în scaunul de liniștire din fața biroului lui Schnittlich. Dacă doamna Penne ar fi început să caute cu atenție, ar fi descoperit praștia, care stătea ascunsă între paginile cărții de germană. Profesoara însă pescui banana mucegăită din grămada de lucruri.

– Maximilian Zack, de câte ori să-ți spun?

– Puteți să-mi verificați și mie ghiozdanul! se auzi brusc Frieda.

Se ridică cu ghiozdanul în brațe și i-l întinse profesoarei.

Lui Max îi venea să o strângă în brațe de bucurie.

Doamna Penne așeză banana mucegăită pe caietul lui Max și spuse:

– Bine, să vedem!

Toată clasa era înmărmurită de teamă. La un moment dat, se auzi o voce plângăcioasă:

– Eu nu vreau să-mi arăt ghiozdanul, se smiorcăi Suse.

– A spus cineva ceva? Ce se întâmplă? se auzi vocea somnoroasă a lui Anton, care se trezi căutând din priviri o cârpă de curățat lentilele ochelarilor.

– Habar n-am! Din pă-pă-cate, Max si-si-sigur a mâncat! se bâlbâi Pascal Schwazer, trezit din somn.

Doamna Penne își ignoră elevii adormiți.

– Caiete gri, cărți gri, creioane gri, gumă de șters gri...
Excelent!

Satisfăcută, ea se uită zâmbind la cutia Friedei cu creioane bine ascuțite. Apoi adăugă:

– Datorită comportamentului dumneavoastră exemplar, veți fi scutită de următoarele inspecții de ghiozdane, domnișoară Geratwol!

Zâmbind, Frieda își luă ghiozdanul verificat. Doar că profesoara nu avea de gând să se oprească aici.

– Următorul, de ce durează atât de mult?!

Profesoara privi peste bănci, prin clasă.

– Hei, tu! Da, tu, Suse, dă-mi ghiozdanul! spuse pe un ton care nu mai suporta nicio contrazicere.

Așa cum făcea de fiecare dată când se enerva, Suse se trase de părul strâns în coadă de cal și scoase, pufnind pe nas, ghiozdanul roz de sub bancă. Profesoara îl apucă cu amândouă mâinile, îl întoarse cu fundul în sus și-i răsturnă conținutul, scuturându-l frenetic deasupra unei bănci. Din el se rostogoliră o mulțime de dosare. Fața lui Suse era, acum, de aceeași nuanță cu a ghiozdanului, a fustei și a pantofilor.

Doamna Penne răscoli printre lucrurile fetei.

– Ce sunt astea? veni întrebarea ei, ca un țipăt ascuțit. Albume cu autocolante?! Unde sunt cărțile și caietele de școală?

Culoarea feței lui Suse deveni roșie.

– Ăă... eu... cred că... așa am...

Profesoara adună într-un mănunchi creioanele roz ale fetei și i le arată spunând:

–Regula 409: creioanele colorate sunt strict interzise, singurele culori acceptate sunt negrul și griul în toate nuanțele!

Max profită de situația creată și ascunse chipsurile și cartonașele cu fotbaliști înapoi în ghiozdan. Ocupată să descopere alte nereguli, doamna Penne apucă ghiozdanul lui Anton și pe cel al lui Elinore. Amândoi se așezaseră în primul rând.

La naiba! Băgă mâna în sacul lui Anton și pescui dintre tocurile de ochelari (da, avea mai multe la el, în caz că le-ar fi pierdut) un ursuleț de pluș și două cărți cu benzi desenate.

–Ha! exclamă doamna Penne triumfătoare. Acest tip de carte a fost inclus pe lista neagră încă din 1999!

Se pregăti să golească ghiozdanul lui Elinore, dar chiar înainte de a-l întoarce cu fundul în sus, privirea îi căzu pe o cutie mică, colorată. Pentru o clipă, își ținu respirația.

–Cio-co-la-tă-cu-căp-șu-ne-și-um-plu-tu-ră-de-men-tă?!

Sublinie fiecare silabă cu o voce tremurândă. Apoi își linse buzele.

În clasă se lăsă o tăcere apăsătoare. Știa cu toții ce va urma.

–Anton! Avertisment! țipă doamna Penne din toți rărunchii.

Apoi apucă ciocolata cu lăcomie, o puse în geanta ei și se îndreptă spre ușă. Karl, care încă stătea adormit în fața catedrei, o ignoră.

–Trebuie să duc asta chiar acum la portar, mai spuse ea și deschise ușa clasei. Conform Regulamentului școlii, ciocolata este strict interzisă!

Se opri în cadrul ușii o secundă, apoi adăugă:

–Nu mișcă nimeni până mă întorc! Ați înțeles?

Copiii rămaseră nemișcați, iar doamna Penne închise ușa în urma ei.

Misiune: Răpirea profesoarei 505.ZZZ.3/02

LUNI, 26 IUNIE

Mijloace necesare pentru combaterea plictiselii:

- o agendă
- un costum pentru deghizare în cineva extrem de important
- o carte de muncă a angajatului AAP
- o ciocolată
- două sandviciuri delicioase cu marmeladă pentru pauza de prânz
- o pereche de cizme de cauciuc

12.05 PM – MITTELHAUSEN, ȘCOALA SCHNITTLICH, INTRAREA PRINCIPALĂ

Sunt la fața locului, în școala terorii. Voi încerca să-l contactez pe agentul secret Zack. Trebuie însă să fiu cu mare băgare de seamă. Din câte mi-am dat seama, șeful acestei instituții se ascunde în spatele ușii pe care scrie „Vă rugăm să vă deplasați încet!”, aflată lângă cancelaria profesorilor. Mai mult ca sigur, pentru a-i putea spiona. Spionaj, *pfua!* Ce începător! L-am descoperit imediat!

Voi relua legătura de îndată ce misiunea se va încheia.

Al dumneavoastră,
Inspector RR